

РЕШЕНИЕ

№ 5567

гр. София, 30.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3167** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма]-С. с представляващ Д.Л.-управител, срещу Решение от 26.01.2022г на СРС по нахд № 4381/2020г, НО, 107 състав, с което е потвърдено НП № 22-006542/19.02.2020г на Директор на Дирекция “Инспекция по труда”-С., с което на дружеството е наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 2 500 лв. на основание чл.415 ал.1 от КТ, за нарушение по чл. 415 ал.1 от КТ. Нарушението се сочи да е извършено в предприятието на 15.11.19 г. и се изразява в това, че в срок до 14.11.19г. дружеството в качеството на работодател не е изпълнил задължително предписание под № 2 от протокол за извършена проверка № ПР1933401/01.11.19г - да изплати трудовото възнаграждение на К. Т. за положения от нея труд за м.06.2019г. съгласно чл.128, т.2 от КТ.

В жалбата се сочи, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на процесуалните правила и явно несправедливо. Във връзка с допуснатата до разпит К. Т., която не се е явила и съдът счел, че не е необходим разпитът ѝ, не го освобождавал да вземе решение съобразно принципа на чл.14 от НПК – по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно

изследване на всички обстоятелства по делото, ръководейки се от закона. Извършвайки това нарушение, съдът сам се е лишил от възможността да приложи правилно материалния закон. Освен това наказанието било явно несправедливо, предвид, че не са установени данни за други нарушения, които да обосноват налагане на наказание, надвишаващо минимума. В съдебно заседание адвокат Я. поддържа касационната жалба и поддържа довода, че съдът не е изпълнил задълженията си по НПК да събере всички доказателства за плащане. Иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

Ответникът Дирекция “Инспекция по труда”-С. се представлява от юрисконсулт С., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна и недоказана. Възражава на довода на касатора, като счита, че съдът е събрал всички необходими доказателства по делото и решението е в съответствие с материалния закон и процесуалните правила. Счита, че не е налице основание за неговата отмяна и повторно разглеждане, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП Ц. изразява становище за неоснователност на жалбата и оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно. .

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна процесуална легитимация, пред надлежния съд, срещу решение по чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

За валидността, допустимостта и материалната законосъобразност на въззивното решение касационната инстанция следи служебно. В случая следва да се провери и процесуалната законосъобразност на въззивното решение, доколкото са налице изрични такива оплаквания от касатора. Касационният състав намира решението на СРС за валидно и допустимо, както и за постановено без да са допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон. СРС е установил, че до 14.11.19г., докогато е срокът за изпълнение, дружеството не е изпълнило даденото му задължително предписание като работодател да изплати уговореното трудово възнаграждение на К. Т. за положения от нея труд през м.06.2019г.

Що се отнася до твърденията, че не са събрани доказателства, че нарушение не е извършено, като на служителката са били изплащани заплати, в случая процесното НП не е за нарушението неплащане на възнаграждение, а за неизпълнение на предписанието дадено за изплащане на възнаграждение. Не се твърди предписанието да е изпълнено, а се твърди, че не е налице основание, то да бъде дадено и съответно изпълнено, което не е предмет на спора по това административнонаказателно производство. Не се твърди и няма данни жалбоподателят да е оспорил предписанието и то да е отменено. В този смисъл показанията на свидетелката К. Т., която е допусната за свидетел, но не е се е явила, правилно са приети, че не са необходимо гласно доказателствено средство за изясняване предмета на делото.

Правилен е изводът за липса на маловажен случай, доколкото се касае за неизпълнение на задължително предписание, което нарушение не е отстранено към датата на НП, а и до момента и съответно не следва да се приложи специалния институт за маловажност по КТ- чл. 415в от КТ, който специален текст от своя страна не дерогира възможността да се приложи общата норма на чл. 28 от ЗАНН. СРС е приел, че не са налице основания да се приложи чл. 28 от ЗАНН, като касационния състав споделя този извод- нарушението действително не разкрива по-ниска степен на

обществена опасност от всички останали нарушения от този вид, респ. не е маловажно, нито по чл. 415в от КТ, нито по чл. 28 от ЗАНН.

Що се отнася до оплакването, че наказанието е явно несправедливо и това не е отчетено от въззивната инстанция, АССГ намери, че както АНО, така и въззивният съд са обосנוвали приложеният размер над минимума, но близко до него и тези мотиви относно правилно определен размер на наказанието следва да се споделят от касационната инстанция. В НП е посочена системност на неизплащане на положения от работници и служители в дружеството труд, което е видно от протокола с дадените предписания в няколко точки и затова е определена санкция в размер надвишаващ законовия минимум, съгласно санкционната норма на чл.415, ал.1 от КТ. За правилно определяне на санкцията са мотивите и на въззивния съд в решението.

Касационната жалба е неоснователна и следва да се отхвърли.

Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение и такова следва да му се присъди в размер на 80 лв. за касационната инстанция, на основание чл. 63д от ЗАНН.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение от 26.01.2022 г. на СРС по нахд № 4381/2020г., НО, 107 състав.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева) за касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.